

hvis der ikke vedtages nogen Lov, vil Kommunerne have hele Udgiften, bortset fra den sædvanlige Refusion til Hjælpekasserne. Jeg vil for Fiskernes Skyld haabe, at denne Sag maa kunne nyde hurtig Fremme, og at der ikke bliver rejst Indvendinger af principiel Natur, da disse let kunde forsinke Forslaget saa meget, at der ikke blev vedtaget nogen Lov.

Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

H. P. Hansen (Sorø Amt): Da vi for ca. halvandet Aar siden behandlede et Lovforslag om Understøttelse til arbejdsløse Fiskere, blev der fra alle Sider udtalt Haabet om, at Forholdene for Fiskerne nu maatte bedres, saaledes at det var sidste Gang, vi skulde beskæftige os med en særlig Understøttelseslov. Desværre er dette Haab ikke gaaet i Opfyldelse. Vanskelighederne ved at fremskaffe Produktionsmidler og navnlig Vanskelighederne ved at afsætte den fangede Fisk bevirker, at en stor Del af den danske Fiskerbefolkning lever under meget vanskelige Kaar, og det er derfor saare betimeligt og fuldt paa-krævet, at der her fremkommer et Forslag om at hjælpe Fiskerne.

For saa vidt er jeg tilfreds med, at der foreligger et Forslag, men med selve Forslaget er jeg mindre tilfreds. Der staar en Bestemmelse i § 2 om, at for at kunne faa Hjælp i Henhold til denne Lov maa en Fisker, forsaavidt han er Familieforsørger, ikke i Aaret forud for 1. April 1920 have oppebaaret en større Indtægt end 3 000 Kr. og, hvis han ikke er Familieforsørger, ikke mere end 1 500 Kr. Det vil altsaa sige, at en Familieforsørger, der det foregaaende Aar har haft en Indtægt af 3 100 Kr., ikke vil kunne faa nogen Understøttelse. I en af de tidligere Love var Beløbene satte til henholdsvis 5 000 og 2 500 Kr.; saa mente man fra enkelte Parti-ers Side, at det var alt for store Beløb; naar Folk tjente saa meget i et Aar, behøvede de ikke at have nogen Understøttelse, hvis de i det følgende Aar ingen Indtægt havde, og saa blev disse Indtægtsgrenser sat ned til 3 000 og 1 500 Kr. Men eftersom Pengenes Købeevne er blevet mindre og mindre, tror jeg ikke, det gaar an at blive staaende ved den Indtægt, thi det er klart, at en Familieforsørger, maaske en Familieforsørger med mange Børn, der i et Aar har haft en Indtægt af 3 100 Kr. og nu er arbejdsløs, ikke vil have noget at leve af. Jeg tror derfor, det bliver nødvendigt at ændre disse Takster.

De væsentligste Anker, jeg har imod Lovforslaget, retter sig imidlertid mod de Bestemmelser, der indeholdes i §§ 4 og 5, hvorefter det bliver Hjælpekassernes Bestyrelser, der tilstaar og udbetaler den Understøttelse, Fiskerne skal have. Her adskiller Lovforslaget sig stærkt fra de tidligere Love. Efter de tidligere vedtagne Love var det et af Landbrugsministeren nedsat Udvalg, der udbetalte Understøttelserne, efter at Fiskeriforeningerne havde gjort Indstilling og denne Indstilling var anbefalet af den paagældende Kommunalbestyrelse. Der var da i Loven fastsat et vist Beløb, som blev udbetalt Fiskeren, forsaavidt han var Familieforsørger, og, hvis han havde Børn, da et yderligere Beløb for hvert Barn. Nu bliver det ordnet paa en helt anden Maade. Nu bliver det en almindelig Hjælpekasseunderstøttelse, der udbetales Fiskerne. Det forekommer mig imidlertid urimeligt, at en stor Del af Befolkningen nu skal henvises til Hjælpekassernes Skøn og Hjælpekassebestyrelsernes Afgørelse. Det vil ogsaa betyde et stærkt forøget Arbejde for Bestyrelserne af Hjælpekasserne, og disse Bestyrelser har i de sidst forløbne Aar haft saa meget at udrette, at det vil være ganske urimeligt at give dem yderligere Arbejde ved Vedtagelse af denne Lov i den foreliggende Form. Dertil kommer endvidere, at det heller ikke for Fiskerne vil blive saa særdeles godt. Der kan maaske klages en Del over Forholdene, som de var under de tidligere Love, men naar ikke alene Hjælpekassebestyrelsen skal tilstaa Beløbet, udbetale Beløbet, men ogsaa Kommunen skal udrede $\frac{1}{3}$ af Omkostningen, risikerer man meget let, at Understøttelserne i adskillige Kommuner, hvor man maaske ser mindre forstaaende paa dette, at Folk er arbejdsløse, bliver alt for ringe og ikke staar i noget rimeligt Forhold til, hvad der tidligere er betalt.

Det forekommer mig ogsaa, at der ikke er Grund til den Forandring, at Kommunerne nu skal betale den ene Trediedel. Efter de tidligere Love tog Staten hele Udgiften, og her, hvor der er Tale om ekstraordinær Arbejdsløshed, bør Staten bære hele Byrden. Der kan maaske henvises til, at i den Tid, da vi udbetalte ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, maatte Kommunerne bidrage $\frac{1}{3}$ og senere $\frac{1}{4}$, det er rigtigt, men derfor er der ingen Grund til at fortsætte dermed. Jeg fandt det ogsaa den Gang urimeligt, at Kommunerne skulde bære denne Del af Byrden, idet Arbejdsløshedshjælpen er en Samfundssag, som ikke bør hvile paa den enkelte Kommune, men ved de almindelige Arbejdsløsheds-